

[Robert Mikkelsen.]

er Forholdet det, at Sabotageskaderne for længst er opgjort og udbetalt de paagældende, som har lidt Skaderne, men Dækningen for Udgifterne bliver først nu fordelt, og de bliver fordelt inden for den Risikogruppe, hvor Skaderne hører hjemme, nemlig inden for Krigsforsikringsforbundet for Handel, Haandværk og Industri, og ogsaa dette er naturligvis ganske urimeligt. At Sabotagerne hovedsagelig rettedes imod Industrivirksomheder, betyder jo ikke, at netop den Del af Haandværk, Handel og Industri, der ikke blev udsat for Sabotage, som altsaa opførte sig ordentligt, alene skal betale for den Krigsskade, Sabotagerne har forvoldt inden for deres Omraade. Jeg synes, det er ganske klart, at der her saavel som for Schalburgtagene er to Grupper, som egentlig burde tages ud af Udgiftsomraadet for Krigsskaderne og fordeles paa en ganske anden Maade, maaske fordeles over samtlige Forbund.

Der er her i Dag givet Oplysninger om den store Forskel, der er paa Bidragenes Størrelse i de forskellige Grupper. Oplysninger i denne Retning fremkom allerede under Finanslovdebatten, da det ærede Medlem Hr. Poul Hansen (Svendborg) rejste Spørgsmaalet. Der er ingen Grund til at udbyde det nærmere nu, jeg synes, de Tal, der er kommet frem, tilstrækkeligt viser, at Forandringer er paakrævet, og jeg synes, det er glædeligt, at den højtærede Indenrigsminister i Dag dog er adskilligt mere elskværdig, end da han svarede paa de tilsvarende Spørgsmaal, som rejstes under Finanslovdebatten. Jeg haaber, at den højtærede Ministers Opfattelse stadig vil gaa i samme Retning, saa tror jeg, vi kan vente os et Resultat af Drøftelserne.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes disse forskellige Misforhold bør rettes, tror jeg, at dette bedst drøftes i et Udvalg eller under Behandlingen af et egentligt Forslag. I Øjeblikket vil jeg kun slaa fast, at den Byrde, den nuværende Ordning paalægger især mindre Ejendomsbesiddere og især Købstæderne, maa lattes; det synes jeg er nødvendigt, og det tror jeg ogsaa alle kan være enige om. Jeg tror ogsaa, at det i hvert Fald delvis bør ske ved en anden og bredere Fordeling af Skaderne end den, der nu finder Sted.

Jeg hører nu den ærede Ordfører for Venstre (Hans Pinstrup) udtale, at Landbruget protesterer imod alene at skulle bære Udgiften ved Oprydning af Dækningsgrave og Fjernelse af Fæstningsanlæg o. s. v., og jeg forstaaer udmærket det Standpunkt. Men

disse Skader falder i hvert Fald ikke i København, i Købstæderne eller i bymæssige Bebyggelser, de falder utvivlsomt ind under Landdistrikterne. Det gælder alle de meningsløse Fæstningsanlæg op langs Vestkysten, det gælder Flyvepladsanlæggene, Dækningsgravene o. s. v. Jeg forstaaer meget vel, at Landbruget siger: Hvorfor skal vi bære disse Ting alene, som ikke specielt angaar os? Men nøjagtig det samme Synspunkt maa gælde de Skader, som er tilfældige og af uforudselige Grunde kom til at ramme Købstæderne eller de mindre Bebyggelser. Der kan være Grund til, at Staten træder til i denne Situation og bidrager til, at en rimelig Ordning tilvejebringes, men jeg maa sige, at paa Forhaand synes jeg egentlig ikke, der er nogen Grund til at tro, at det rette skulde være, at Staten overtog det hele. At Staten i Almindelighed overtog samtlige Grundejerens og Husbesidderens Udgifter i Anledning af Krigsskader her i Landet, vil jeg ikke finde rigtigt, men derimod, at Staten yder et passende Tilskud, især til Hjælp, hvor det drejer sig om mindrebedmedlede, og hvor Trangen dertil er størst. Det synes jeg man skulde stræbe imod.

I den Henseende vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa en Mindretalsindstilling, der fremkom fra konservativ Side i Folketingets Betænkning angaaende Lovforslaget om Krigsforsikring af Bygninger. I denne Mindretalsbetænkning rejstes Tanken om, at ogsaa Prioritetshaverne burde deltage i Dækningen af disse Tab. Denne Tanke har ogsaa senere været fremme her i Tinget. Jeg synes, den har Rimelighed for sig, og hvis den stadig finder Støtte inden for det konservative Parti, saa skulde der være Grund til at tro, at man ogsaa ad den Vej kan rette visse Urimeligheder.

En Ting maa i hvert Fald slaas fast: hvilke Ændringer man end vedtager, maa det paa Forhaand staa os klart og tydeligt, at Lejerne kan man ikke vælte disse Udgifter over paa. Jeg haaber ikke, at der i visse Bemærkninger af den ærede Forslagsstiller kan lægges nogen Antydning af, at man skal finde frem ad den Vej. Noget saadant vilde jeg bestemt protestere imod, og naar den højtærede Minister nævnte, at han havde bragt Spørgsmaalet frem i Udvalget angaaende Lov om Leje, vil jeg ogsaa sige, at der hører dette Spørgsmaal ikke hjemme. Det var med Rette, at Spørgsmaalet blev tilbagevist fra dette Udvalg, og saaledes maa det ogsaa vedblivende være. Det maa staa klart paa Forhaand, — og der tror jeg ogsaa, at mit Parti vil finde Støtte fra andre Partiers Side —, at